ספר הקנה — דיני נדרים

דיני נדרים.

וגם אמרו ז"ל הנושא אשה ונמצאו עליה נדרים כגון שלא תאכל בשר ולא תשתה יין ושלא תתקשט בבגדי צבעונין תצא בלא כתובה, הראית בני הבשר והיין המזיקים הנפש והוא אומר תצא, ונראה לומר בעבור שהם דברים שלא תוכל לקיימם ותעבור בנדריה ותקבור בניה בעון הנדרים ע"כ תצא.

אל"ר ויתירו לה נדריה ולא תצא.

אל"ב דע לך שהנדר והשבועה אין להם התרה כלל ואפי' מי שלומד ספרא וספרי וכולא תלמודא אם אינו בקי בשבעים לשון שהוא חכם בסנהדרין אינו יכול להתיר שבועות ולא נדרים, ואצ"ל ז' הדיוטים כי בעו"ה אין בגלות הדיוטים המתירין כי ההדיוטות ההם הם ראשי המטות, ולכך מי שהשביעוהו שלא ישא אשתו ושלא יגרש שלא ברשות ב"ד ושב ונשבע לגרש ולישא נתבטלה השבועה הב' דאין שבועה חלה על שבועה והראשון יקיים ועל הב' ילקה, האמת אם נדר לגרש ולישא נתבטלה השבועה מפני הנדר וחייב לקיים הנדר שהנדר חל על השבועה, ואינו מקיימה רק ז' ימים בביתו ואינו רשאי לבא עליה וז' ימים הללו כענין ז' ימים יהיה עם אמו כי צריכה לבא עד יום הז' היא האשה הרוחניות להיות הסכמת כולה בקיום הנדר, ואין לומר א"כ נדר שלא ישא ולא יגרש אם נולד דבר שצריך לגרש בחיוב מה יהיה בנדר שאין יכולין להתירו.

בעבור שאפשר להתירו ע"י נדר שהוא חל בשבועה והכוונה נדרים ושבועות נודרים בזמן שאם הבנים בעלת הנדרים שמחה על בניה והאיש בביתו הוא תפארת ישראל אז החכם הוא חכמה עילאה מתיר נדרי הבינה או ג' הדיוטות הם הזרועות ות"ת אשר לו הרשות נתונה שהוא מלך בששה קצוות, וכן בעלת השבועה היא כנ"י בהיותה בביתה ואינה נטרדת בגלות בעלה מפיר נדריה ושבועות שלה כענין בי נשבעתי או חכמה עלאה או ג' הדיוטות הם נצח הוד יסוד, אבל בזמן הגלות אין להתיר לא נדר ולא שבועה אלא יקיים, וחז"ל ראו שאין להם לישראל קיום בגלות אם לא התיקונים הרחוקים הללו ותקנו להם היתרים אבל באמת אינו מופר ואינו מותר כי אין הסכמת העליונים בהיתרים הללו, וראה עמי הארצות מה עושים קופצים ונשבעים ואח"כ מבקשים מהרבנים הגדולים בעלי הזקן וגם הבטן שבע תועבות בלבם, ואומר לו ר' אדוני אירע לי מקרה ונשבעתי או נדרתי והתר לי וכשמעו שקראו רבי ואדון מתגאה בזקנו וקורא עוד ומתיר לו כה יחיו וכה יאריכו ימים אם יש בדבריהם ממש רק גורמים רעה על עצמם, לכן מי שירא מהשם יזהר שלא ידור ושלא ישבע ואם נדר או נשבע יקיים ולא יתיר כי התרתו אינו כלום ועובר על שבועתו ועל נדרו: